

"סוד החשמל"

עצומת צאת אי"ה בקרוב

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת וישלח ה' אלפים תשע"א "תעוררו את האהבה עד שתחפץ", [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

ר ח ל ו ל א ה

מובא ב'שער מאמרי רז"ל' להאריז"ל (מאמר פסיעותיו של אברהם אבינו) ב' נשים היו לו לאדם, חנה אחת וב', וינגדם אמרו רז"ל פרוצוף וזנב, והענין הוא כי האחת יצאה מאחוריו העליונים, והב' מאחוריו התחתונים, ואמנם האחת הייתה פרוצוף, והב' עדין לא הייתה אלא זנב, נקדה לבד בלתי פרוצוף, עד שאחר כך כתיב ביה "ויבן ה' אלהים את הצלע", ומי שיחפץ להבין יסתכל בדברי רז"ל של רב ושמואל ונחזור להבין הן דרוש על דרך האמת, כי הנה שופריה דיעקב בעין שופריה דאדם, וכמו שהיו לאדם ב' נשים חנה א' וב', כך ליעקב לאה ורחל, כי חנה הא' היא הקלפה החופפת על לאה שבקדשה, ולפי שחשב יעקב כי הייתה דגמת חנה א' לא היה חפץ לקחתה, וזה סוד "כי שנואה לאה", כי כפי מה שחשב הוא היה שתנתן לעשו דגמת חנה אחת לילית חזבתא פלתא דסמאל שרו של עשו, אלא שעל ידי תפלותיה ודמעותיה לקחה יעקב, ולאה היא סוד פרוצוף לפי שיצתה מאחוריו פרוצוף דז"א, וזה סוד קשר של תפלין של ראש מאחוריו ורחל היא זנב כי היא מאחוריו ולמטה, ואחר כך גם היא נתקנת באחותה ונעשת פרוצוף, והיא תפלה של יד במקום החזה כנגד הלב כי שם ביתה.

מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (רחל ולא פ"ג), שהשפעת הקדשה שיוצרת למטה לעולם הזה היא ההשפעה שרחל מקבלת, והשפע של לאה נשאר למעלה ורק לחיצונים יש זניקה ממנו בעולם הזה. נראה דלכן מלכתחלה לאה הייתה מיעדת לעשו ורחל ליעקב, כמובא ברש"י (בראשית כט, יז), דיעקב שיך לבחינת רחל, שמסמלת את השפע שיוצרת למטה לצד הקדשה. וכן רואים שרחל הייתה עקרו של בית, כמובא ברש"י (בראשית מו, יט), דבעולם הזה יעקב שיך אליה. ועשו בעולם הזה שיך לבחינת לאה, שבעולם הזה יורד רק לחיצונים. אלא שהקדוש ברוך הוא רצה שיעקב ישא גם את לאה, לסמל שבחינת יעקב שבעולמות מתחלקת ללאה ורחל, ורק כך הוא יוכל להגיע לשלמותו, להעמיד שבטי י"ה, ולאה אשת יעקב תקנה את עצמה בדלקמן.

מובא בגמרא (ב"ב קכג) "וירא ה' כי שנואה לאה", מאי שנואה? אילימא שנואה ממש, אפשר בגנות בהמה טמאה לא דבר הכתוב, בגנות צדיקים דבר הכתוב? אלא ראה הקדוש ברוך הוא, ששנואין מעשה עשו בפנייה. לכאורה קשה, הרי פשוטות הכתוב הוא, שלאה הייתה שנואה על יעקב בפשוטות, כפי שרואים לאורך כל הפרשה, שיעקב רצה את רחל, ולכן רמה אותו, וגם לאחר שנשא את רחל ולאה, כתוב (בראשית כט, ל) "ויאהב גם את רחל מלאה", וכן לאחר שילדה את ראובן, כתוב (שם, לב) "כי עתה יאהבני אישי", ולאחר שילדה את שמעון, כתוב (שם, לא) "וירא ה' כי שנואה לאה", ומדוע הגמרא מסבירה את הפסוק באופן שיוצא מידי פשוטו לגמרי, ובאמת קושית הגמרא עדין קשה, איך שיך אצל יעקב הצדיק שישנא את לאה הצדקת, ומדוע התורה מספרת את זה.

מובא בגמרא (ב"ב קכג) "וירא ה' כי שנואה לאה", מאי שנואה? אילימא שנואה ממש, אפשר בגנות בהמה טמאה לא דבר הכתוב, בגנות צדיקים דבר הכתוב? אלא ראה הקדוש ברוך הוא, ששנואין מעשה עשו בפנייה. לכאורה קשה, הרי פשוטות הכתוב הוא, שלאה הייתה שנואה על יעקב בפשוטות, כפי שרואים לאורך כל הפרשה, שיעקב רצה את רחל, ולכן רמה אותו, וגם לאחר שנשא את רחל ולאה, כתוב (בראשית כט, ל) "ויאהב גם את רחל מלאה", וכן לאחר שילדה את ראובן, כתוב (שם, לב) "כי עתה יאהבני אישי", ולאחר שילדה את שמעון, כתוב (שם, לא) "וירא ה' כי שנואה לאה", ומדוע הגמרא מסבירה את הפסוק באופן שיוצא מידי פשוטו לגמרי, ובאמת קושית הגמרא עדין קשה, איך שיך אצל יעקב הצדיק שישנא את לאה הצדקת, ומדוע התורה מספרת את זה.

מובא בגמרא (ב"ב קכג) "וירא ה' כי שנואה לאה", מאי שנואה? אילימא שנואה ממש, אפשר בגנות בהמה טמאה לא דבר הכתוב, בגנות צדיקים דבר הכתוב? אלא ראה הקדוש ברוך הוא, ששנואין מעשה עשו בפנייה. לכאורה קשה, הרי פשוטות הכתוב הוא, שלאה הייתה שנואה על יעקב בפשוטות, כפי שרואים לאורך כל הפרשה, שיעקב רצה את רחל, ולכן רמה אותו, וגם לאחר שנשא את רחל ולאה, כתוב (בראשית כט, ל) "ויאהב גם את רחל מלאה", וכן לאחר שילדה את ראובן, כתוב (שם, לב) "כי עתה יאהבני אישי", ולאחר שילדה את שמעון, כתוב (שם, לא) "וירא ה' כי שנואה לאה", ומדוע הגמרא מסבירה את הפסוק באופן שיוצא מידי פשוטו לגמרי, ובאמת קושית הגמרא עדין קשה, איך שיך אצל יעקב הצדיק שישנא את לאה הצדקת, ומדוע התורה מספרת את זה.

מובא בגמרא (ב"ב קכג) "וירא ה' כי שנואה לאה", מאי שנואה? אילימא שנואה ממש, אפשר בגנות בהמה טמאה לא דבר הכתוב, בגנות צדיקים דבר הכתוב? אלא ראה הקדוש ברוך הוא, ששנואין מעשה עשו בפנייה. לכאורה קשה, הרי פשוטות הכתוב הוא, שלאה הייתה שנואה על יעקב בפשוטות, כפי שרואים לאורך כל הפרשה, שיעקב רצה את רחל, ולכן רמה אותו, וגם לאחר שנשא את רחל ולאה, כתוב (בראשית כט, ל) "ויאהב גם את רחל מלאה", וכן לאחר שילדה את ראובן, כתוב (שם, לב) "כי עתה יאהבני אישי", ולאחר שילדה את שמעון, כתוב (שם, לא) "וירא ה' כי שנואה לאה", ומדוע הגמרא מסבירה את הפסוק באופן שיוצא מידי פשוטו לגמרי, ובאמת קושית הגמרא עדין קשה, איך שיך אצל יעקב הצדיק שישנא את לאה הצדקת, ומדוע התורה מספרת את זה.

מובא בגמרא (ב"ב קכג) "וירא ה' כי שנואה לאה", מאי שנואה? אילימא שנואה ממש, אפשר בגנות בהמה טמאה לא דבר הכתוב, בגנות צדיקים דבר הכתוב? אלא ראה הקדוש ברוך הוא, ששנואין מעשה עשו בפנייה. לכאורה קשה, הרי פשוטות הכתוב הוא, שלאה הייתה שנואה על יעקב בפשוטות, כפי שרואים לאורך כל הפרשה, שיעקב רצה את רחל, ולכן רמה אותו, וגם לאחר שנשא את רחל ולאה, כתוב (בראשית כט, ל) "ויאהב גם את רחל מלאה", וכן לאחר שילדה את ראובן, כתוב (שם, לב) "כי עתה יאהבני אישי", ולאחר שילדה את שמעון, כתוב (שם, לא) "וירא ה' כי שנואה לאה", ומדוע הגמרא מסבירה את הפסוק באופן שיוצא מידי פשוטו לגמרי, ובאמת קושית הגמרא עדין קשה, איך שיך אצל יעקב הצדיק שישנא את לאה הצדקת, ומדוע התורה מספרת את זה.

ראובן כתוב קדם **"ותקרא שמו ראובן"**, ואחר כך הטעם **"כי אמרה"** וגו', ולכן הגמרא אומרת שהיה כאן טעם אחר, **ראו מה בין בני לבן חמי**. ושאל הרב הרצב"ר, שעדין קשה, מדוע הפסוק לא מביא את טעם הגמרא אם זה עקר הטעם, ומדוע הפסוק הזכיר טעם נוסף, ונראה לבאר על פי דברינו, שהכל טעם אחד, דבזמן שנולד ראובן, ראתה לאה שהוא שיך לקדשה, ולכן מיד אמרה, ראו מה בין ראובן לעשו וכו', ולכן קראה שמו ראובן, והפסוק מוסיף שיש כאן טעם נוסף לשם ראובן, שהוא המושך של הטעם הראשון, **"כי ראה ה' בעיני כי עתה יאהבני אישי"**, בגלל זה שראובן שיך לקדשה, יעקב יראה שיש ללאה השפעה לצד הקדשה, ממילא הוא יאהב גם אותה. וכן מצינו במדרש (ב"ר ע"א ה) **ר' חנין בשם ר' שמואל בר ר' יצחק אמר כיון שראה אבינו יעקב מעשים שרמה לאה באחותה נתן דעתו לגרשה, וכיון שפקדה הקב"ה בבנים אמר לאמן של אלו אני מגרש.**

מצינו בזהר (ויחי רכב: ובביאור המתוק מדבש שם) שאצל ראובן נאמר קודם השם ואחר כך הטעם, לרמז שהיה בו פגם, מפני שיעקב בא על לאה ומחשבתו היתה ברחל, ולכן קראו לו **ראובן** מלשון **ראו בן סתם שאין לו שם**, נראה לבאר על פי דברינו דבזה שיעקב בא על לאה ומחשבתו היתה ברחל, הוא נתן בלאה את הכח של רחל, ועזר ללאה לבא על תקונה, ולכן היא רמזה את הענין של ראו בן ללא שם, יחד עם הענין של **"כי עתה יאהבני אישי"** לרמז ששני הדברים קשורים יחד בתקונה.

וכן נראה דיש רמז בדברי עשו ליעקב (בראשית לג, ה) **"מי אלה לך"** שהבחינה של חבור הבינה לתפארת הנרמזת במלים **"מי אלה"**, כמובא בזהר (הקדמה ב), אינה שיכת לך, דבחינה זו שיכת ללאה שהיא אותיות **אלה**, ויורדת למטה רק דרך החיצונים, ועל זה ענה יעקב לעשו **"הילדים אשר חנו אלהים את עבדך"**, דילדים אלו מראים שבחינת לאה נכללה בקדשה ושיכת ליעקב.

מובא בפרוש 'בעלי התוספות' על התורה (בראשית כט, כה) **ויש במדרש: אמר יעקב ללאה, רמאית בת רמאי! בלילה קראתי לך רחל וענית לי, והשתא קרינא לך לאה וענית לי? אמרה לו: מנך ולפית, אביך קרא עשו וענית, קרא לך יעקב וענית, וכו'; ומתוך דברים הללו התחיל יעקב לשנאה, והינו דכתיב: 'וירא ה' כי שנואה לאה ויפתח את רחמה'; אמר הקדוש ברוך הוא: אין רפואה של זאת אלא בבנים, ובעלה נכספה נפשו להם, מיד 'ויפתח את רחמה'.** נראה דהמדרש מרמז על הופיח הפנימי שהיה בין יעקב ללאה, שיעקב טען לה, מדוע רמתה אותו, הרי היא באמת שיכת לעשו ולא לו; והיא ענתה לו, שגם הוא רמה באותה בחינה ממש, שלקח ברכה שהיתה מיעדת לעשו. דיצחק, המסמל את מדת הגבורה, חשב לתת את הברכה הגשמית לעשו, דהבנתו היתה שזה שיך לחיצונים, היות שצד הקדשה יכול להכשל בזה. ורבה

חלקה על יצחק וסברה, שזה שיך לקדשה, לכן היא שלחה את יעקב לקחת את זה במרמה. וכך לאה, אף על פי שכלם סברו שהיא שיכת לעשו, היא תקנה את עצמה ורמתה את יעקב, כדי להתקשר לקדשה. ולא טענה ליעקב שבמאות שלו הוא לקח את הברכה של עשו יחד עם אשתו של עשו שהיא לאה, והוא במו ידיו קשר אותה אליו. וכשם שהוא עשה זאת בדרך של רמאות כך היא למדה ממנו לעשות את זה בדרך זו. וזה מרמז המדרש, שמכאן התחילה שנאת יעקב ללאה, דיעקב סבר שהיא שיכת לחיצונים, עד שהקדוש ברוך הוא פתח את רחמה, והוכיח ליעקב שלאה התחברה לקדשה, ואפשר לאהב אותה. וכן מובא ב'עץ חיים' להאר"ז"ל (שער לח ח"ב ע' רד), שבזמן שיעקב לקח את הברכות של עשו, אז **נתמתקה לאה והיתה בסוד הקדשה**. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהכתוב (ויקרא יד, לו) **"וצנה הכהן ופנו את הבית בטרם יבא הכהן לראות את הנגע ולא יטמא כל אשר בבית ואחר כן יבא הכהן לראות את הבית"** ר"ת **בוכ"ה לא"ה**, ומבאר לדברינו דכשם שהבכי של לאה תקן אותה כדלעיל, ובזכות זה יעקב גנב מעשו את אשתו ואת ברכותיו, כך נגעי בתים שבהם אנו לוקחים שפע מאמות העולם מה שהחביאו בתוך הקירות, כמובא ברש"י (שם לד), הוא באותה בחינה.

כתוב (בראשית ל, יד) **"ותאמר רחל אל לאה תני נא לי מידנאי בנך. ותאמר לה המעט קחתך את אישי ולקחת גם את דודאי בני"**. ומקשים המפרשים, מהי הטענה של לאה שרחל לקחה לה את בעלה, הרי היה ההפך, שבזכות רחל לאה נשאה ליעקב? נראה לבאר, לפי דברינו דבארנו במאמרי חנכה, שהדודאים מסמלים את בחינת 'דודי', השיך לעולם הבינה, ששם מקום לאה; והיתה כאן טענה עמקה של לאה על רחל, שלא די שכאן בעולם הזה את לוקחת את השפע של יעקב שיוצא למטה, ואת, כביכול, האשה האמתית של יעקב בעולם הזה, **"קחתך את אישי"**, את רוצה לקחת כאן בעולם הזה גם את הדודאים, שמסמלים את החלק העליון ששיך ללאה. וכן הכתוב (בראשית כט, יח) **"ברחל בתך הקטנה"** ס"ת **כל"ה**, דרחל היא הפלה האמתית של יעקב.

מצינו בזהר ח"ד (איכה קיא:): **אמר לה קב"ה רחל, מה את מבכה, אמרה לפניו ולא אבכה, בני היכן הם, ומה חטאו לך, אמר לה הביאו צרתי לפני והכניסו אותה לביתי, מיד אמרה וכי אני לא עשיתי יותר שהכנסתי צרתי בביתי.** נראה לבאר על פי דברינו שהקב"ה אמר לרחל שבני ישראל חטאו בזה שאכלו מהחלק של לאה. ורחל ענתה שהקב"ה צריך להתנהג מדה כנגד מדה כשם שהיא הכניסה את לאה לביתה, וזה היה לשם שמים שלאה לא תתבייש, כך הקב"ה יסלח לבני ישראל שמכניסים את השפע של לאה אף על פי שחוטאים בזה.

הוספה חשובה על מאמר קץ הגאולה

עיינ בגירסת הגר"א על המכילתא שמוות יד כ, ובמדרש תלפיות ערך גוג, שמלחמת גוג ומגוג תחל ג' שעות קודם הנץ החמה של הושענה רבא, ותמשך ג' שעות בלבד ועל זה אנו מתפללים בהושענא רבה הושענא שלש שעות. אם נחבר דברים אלה לקץ של הזוהר והגר"א שעומד על סוף שנת תשע"ב ותחילת תשע"ג כדבארנו במאמר קץ הגאולה, נקבל תאריך מדויק למלחמת גוג ומגוג. **לפנות בוקר של יום הושענא רבה תשע"ג.** על מלחמת גוג ומגוג כתוב בפסוקים שרק שליש מהעולם ישרוד. ועיין בתיקוני זהר מח: שבגוג ומגוג הם הגדול יקבל צבע אדום מרוב דם שישפך. כל זה צריך לחזק אותנו כשאנו עומדים כל כל קרוב. הזמן קצר והמלאכה מרובה.